

Fölismeri-e Lukács Jánost?

Új játékunkban arra invitáljuk olvasóinkat, tippeljenek velünk: ki van a képen? Újságírónk mutatnak egy fényképet egy Csongrád megyei híres emberről. Ismeri őt? Mit mond önnek a portré, az arcvonások?

LUKÁCS JÁNOS

Ezúttal a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének képét mutattuk a járőrelőknek. Volt, aki orvosnak, más bankárnak nézte Lukács János dandártábornokot. Az egyik járőrelő megdöbbent, amikor megtudta, hogy ő a megyei főkapitány, mondván: a főrendőrnek nincs is rendőr feje. Ketten nem csupán felismerték Lukács Jánost, de a családjáról is meséltek.

Rácz László humorista: – Ismerős az arc, de nem tudom, ki ő. Újságíró?

Nem? Politikus? Nem?

Akkor orvos! Az sem? Ismer-nem kellene? Nagyon égő, hogy nem ismerem? Szerintem össze van montírozva a fotó. Nincsen? Karrieristának, célratörőnek tűnik a fénykép alapján. Az biztos, hogy valami főnök, mégpedig szigorú főnök. Olyan ember lehet, aki a legnagyobb Alfa Rómeóval járják. Az emberei nem biztos, hogy jó főnöknek tartják.

Gregus Attila karosszerialakatos: – Fogalmam sincs, kit ábrázol a kép. Nem lehet se túl lágyszívú,

se túl szigorú ember. Középen áll. Politikusnak nézem a nyakkendője, a szemüvege, az ápolit bajusza és a tekintete alapján. Ha nem politikus, akkor bankár. A komoly tekintetéből azt is kinézem, hogy pénzzel foglalkozik. Nem bankár? Akkor közgazdász! Az sem? Ő a megyei rendőrfőkapitány? Pedig nincs is rendőr feje.

Kovács Zoltánné kereskedelmi vezető: – Ő Lukács János megyei rendőrfőkapitány. Azonnal ráismertem. Nemesak azért, mert közismert ember Szegeden, és sokat szerepel az újságban, de régebben együtt dolgoztam a feleségével. Onnan tudom, hogy ő lett a férje. Régen nem találkoztam a feleségével, de azt tudom, hogy szép család-juk van. Jó embernek tartom a kapitányt, szerintem jó munkát végez rendőrként a városban.

Sarnyai Istvánné nyugdíjas adminisztrátor: – Hogy ki ő? Hát a rendőrfőkapitány! Hogy is hívják? Na! Mondja már! Mindjárt eszembe jut! Lő-lő-lő... az biztos, hogy lő betűvel kezdődik a neve. Talán Lukács, de nem vagyok benne biztos. Rendes, jó ember, még így is, ahogy most a fotón kinéz. Azt tudom, hogy sportolók a gyerekei. A felesége régebben pingpongozott, ő meg kézilabdázott. Hála istennek még nem volt vele dolgom.

A mindszeinti orvost is felháborították a Mohamed-karikatúrák

Abdul sohasem viccelne Jézussal

Muzulmánok tüntetnek Bagdadban a dán napilapban Mohamedről megjelent karikatúrák miatt

Fotó: MTI/AP/Kalid Mohamed

A muzulmán országokban dán zászlókat égetnek felháborodott fiatalok – a mindszeinti háziorvos csak szomorú a dán és több nyugati újságban megjelent Mohamed-karikatúrák miatt. Abdul Rahim doktor – aki az ünnepeken eljár a katolikus templomba – sohasem viccelne Jézus Krisztussal. A szegedi vallástudományi tanszék vendégoktatója szerint is ostoba tréfa volt a rajzok közzlése, de az agresszív reakciók sem használnak a két kultúra kapcsolatának.

Nemzetközi botrányá dagadt a dán Jylland Posten nevű újságban szeptemberben megjelent, és most újra közölt Mohamed-karikatúrák ügye. Több európai napilap is megjelentette a rajzokat, a France Soir nevű francia újság főszerkesztőjét – aki azt mondta, lehet viccelni az istennel, mert ilyen a szólásszabadság – emiatt le is váltotta a lap egyiptomi származású tulajdonosa. A muzulmán országokban dán zászlókat égető és levegőbe lövöldöző fiatalok bocsánatkérését követelnek, a gázai övezetben az Európai Unió képviselőit vették körül gyerekek, de a hivatalos reakció sem maradt el: az egyiptomi és az iráni elnök is elítélte a rajzok közzlését, egy főpap péntekre meghirdette a harag napját, és diplomáciai lépésekről is szólnak a hírek.

– Ma egymillió mohamedán lakik Európában, és egymilliárd ilyen vallású ember él a világon, elég szomorú, hogy sokan nyugaton még mindig nem tudják, mikor mivel bántják meg ezeknek az embereknek az érzékenységét – véli a palesztin családban szü-

„OSTOBA TRÉFA VOLT”

■ A karikatúrasorozat ostoba tréfának tartja Dobrovits Mihály egyetemi adjunktus, aki a szegedi vallástudományi tanszéken az iszlámról tart előadásokat. Hozzáteszi: azért az a megengedhetetlenül durva reakció is elítélendő, aminek most a tanú vagyunk.

– Ez nem mehet sokáig így, és a két kultúra kapcsolata nem javul, ha a durva, agresszív fanatikus fiatal emberek videóüzenetei és a hivatalos vélemények nem különülnek el. Amikor az Al-Dzsazira Hírtévézió műsora Bácsfi Diánát és pártját úgy állította be, mint Magyarországon domináns politikai erőt, itt nem égetett senki katarai zászlót, és szó sem volt az ottani diplomáták hazahívásáról.

letett, de magát magyarnak is valló mindszeinti háziorvos, dr. Abdul Rahim. A doktor úgy véli, kell, hogy legyen határa a vélemény szabadságnak, mégpedig a jó ízlés és a másik ember méltósága. Amikor ide költözött, Abdul nagyon fontosnak tartotta és annak tartja ma is, hogy beilleszkedjen. Az ünnepeken például mindig elmegy a katolikus templomba, és sohasem viccelne Jézus Krisztussal.

– Sajnálom, ha a történet után bárki is azt gondolja, hogy a mohamedán emberek általában intoleránsak, és nincs humoruk: ha egy iszlám országban megjelenő újság gúnyo-

lódik egy politikuson, az olvasók ugyanúgy nevetnek – vagy éppen bosszankodnak – rajta, mint Európában. Hiszen egy emberről van szó. Mohamed prófétáról azonban nemcsak karikatúrát nem szokás rajzolni, még ábrázolni sem szabad, sőt hasonlítani sem senkihez, és ezt a szabályt a mohamedán kultúrában nevelkedett ember tiszteletben tartja – magyarázza Abdul. Ugyanakkor hozzáteszi: – Az én vallásom téziseiben szerepelt először a világon az, hogy az embert nem aszerint kell megítélni, hogy fehér, fekete, vagy sárga a bőre, hanem aszerint, hogy jó szándékú-e vagy sem.

– Különös érzés lehet egy karikatúrát rajzoló embernek látni azt, amikor egy munkájára ilyen véresen komolyan reagálnak. Ezt a műfajt tényleg komolyan kell venni – felelte kérdésünkre Németh György. Lapunk karikatúristája azt mondja, a dán újságban közölt, és azóta a neten is felbukkant egyik rajz – amelyen a turbános férfi szemét kitakarják fekete csíkkal, a mellette álló nőknek pedig csak a szeme látszik ugyanekkor felületen – ügyes ötlet. A rajzoló azonban valószínűleg nem azoknak szánta a munkáját, akik magukra vették. De hát az internet korában számolni kell ezzel az eshetőséggel.

– Maximálisan híve vagyok az alkotói szabadságnak, ugyanakkor fontosnak tartom, hogy az embert a hitében megbántani nem szabad. Ezt a két elvet én össze tudom egyeztetni a munkámban, és szerintem ez a többi gondolkodó embernek is sikerülhet – véli Németh.

BAKOS ANDRÁS

Ajándék a huszonötzredik könyvtárlátogatóknak

Az alapítása 125. évét ünneplő Somogyi-könyvtár idei, jubileumi esztendejében megajándékozta minden huszonötzredik látogatóját. A Dóm téri bibliotéka bejáratánál elhelyezett forgalomszámláló berendezés tegnap délelőtt, a szegedi Turcsik Imre érkezésekor jelezte: idén éppen ő lépett be huszonötzredikként a könyvtár kapuján. Az olvasónak könyvet és emléklapot nyújtott át Szőkefalvi-Nagy Erzsébet könyvtárigazgató.

Egyszerre bonviván és táncos komikus

Zoltán Szegeden lett szerelmes

A Luxemburg grófjában hol táncos komikusként, hol pedig bonvivánként láthatja a szegedi közönség Kiss Zoltánt. A népszerű Lehár-operettből ezen a hét végén összesen öt előadást tartanak a nagyszínházban.

Vendégként lép fel Szegeden Kiss Zoltán, aki 1984-ben a legendás Dóm téri István, a király-produkcióban még néptáncosként szerepelt. Pesti srácként már akkor beleszeretett a városba, ahová már mint énekes-színész sokszor visszatért. Tulajdonképpen Szegednek köszönheti a házasságát is: Kerényi Miklós Gábor Miss Saigon-előadásában ismerte meg feleségét, aki a Rockszínház táncosnőjeként dolgozott itt. A következő években az Elisabethben Rudolf szerepében és a Valahol Európában Ficsúrként láthatta a szabadtéri közönsége. Szeretett volna egyszer a nagyszínházban is fellépni, ezért nagy örömmel jött, amikor az ősszel a Luxemburg grófjára hívták. Kétszerepet alakít felváltva az örökzöld Lehár-operettben: hol Brissard, a táncos komikus, hol pedig René, a bonviván.

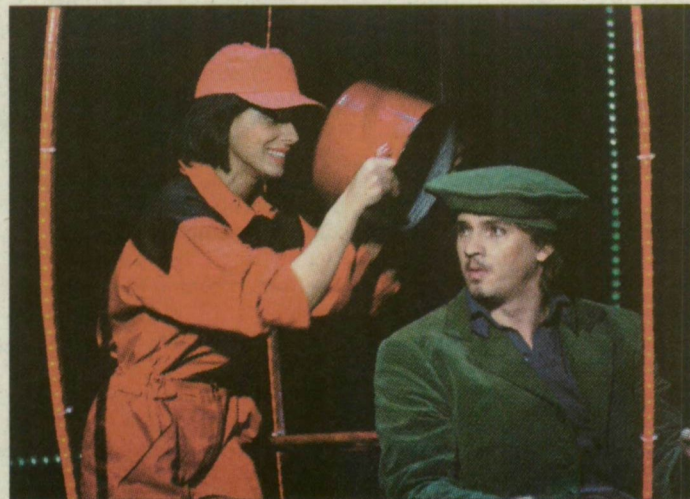
– Táncos múltam miatt táncos komikusként indultam, de lassan megérek a bonviván szerepkörre is. Azt mondják, humorista vénám elég jó, énekelni pedig évek óta komolyan tanulok. Szegeden Andrejcsik Istvántól is kaptam sok jó tanácsot, segítséget – meséli Kiss Zoltán, aki azt is elárulja, igazából a véletlennek

köszönheti, hogy a címszerepet is rá bízták. Eredetileg ugyanis Brissard volt, de az egyik próbán helyettesítette kollégáját, és a beugrás olyan jól sikerült, hogy Horváth Péter rendező megkérdezte, lenne-e kedve mindkettőt eljátszani. Volt.

– Az operett hungaricum, büszkének kell lennünk rá. Hiába próbálják a Csárdáskirálynőt, a Mágnes Miskát vagy a Marica grófnót Ausztriában és Németországban is játszani, senki sem tudja olyan jól csinálni, mint mi. Amikor Béres Attilával próbáltuk a Lili bárónót, azt mondta: lehet új szövegeket is kitalálni – ha jobbat tudunk, mint az eredeti. Ez ritkán szokott sikerülni. A régi nagyok hihetetlenül tudták a szakmát, láttam olyan szövegek könyvet, amelyekbe az egyik jelenethez csak annyi volt beírva: „Latabár bejön, és jókat mond.” Neki persze zseniális szövegei voltak. Ma kevés a nagy operett szerető játszani. Nekem szerencsém volt, mert Bor Józseftől megtanulhattam az alapokat, Oszvald Marikától és Benkőczy Zoltántól pedig elleshettem a szakma apró fortélyait – mondja.

Kiss Zoltán büszke arra, hogy nem szokták ugyan sztárpárnak, álompárnak titulálni őket, de egyszerű, normális életet él immár tizenhárom éve a feleségével. Nevelik két kislányukat, ugyanolyan örömeik, gondjaik vannak, mint bárki másnak.

H. Z.S.

Kiss Zoltán Márkus Judittal a Luxemburg grófjában

DM/DV-fotó